

Petr Borkovec
Lido di Dante

Dvanáct
italských
povídek

Česká próza

fra

Petr Borkovec Lido di Dante

Česká próza

fra

Petr Borkovec (1970) se narodil v Louňovicích pod Bláníkem. Pracoval jako redaktor revue Souvislosti, Nakladatelství Lidové noviny, Lidových novin, Literárních novin. Od roku 2005 pracuje jako dramaturg café Fra a redaktor nakladatelství Fra. Publikoval patnáct knih básní a próz. Zatím posledními knihami jsou básnická sbírka *Wernisch* (Fra 2015), básně pro děti *O čem sní* (běžliška 2016), *Věci našeho života* (Cesta domů 2017) a krátké texty o básnících *Rozvláčná vyjádření radosti* (Fra 2016). Jeho sbírky a knižní výběry vyšly v Německu (Thelem; Friedenauer Presse), Rakousku (Edition Thanhäuser; Edition Korrespondenzen), Anglii (Seren) a Itálii (Doubs). Překládal poezii V. Chodaseviče, V. Nabokova, J. Rejna, J. Brodského, J. Odarčenka aj. S Matyášem Havrdou přeložil Sofoklova Krále Oidipa a Aischylovu Oresteiu, s Vladimírem Puckem antologii klasické korejské poezie.

Petr Borkovec
Lido di Dante

Od autora ve Fra
Vnitrozemí, 2005
Berlínský sešit / Zápisky ze Saint-Nazaire, 2008
Milostné básně, 2013
Zlodějíček, 2014
Wernisch, 2015
Rozvláčná vyjádření radosti, 2016
Překlady
Jurij Odarčenko, Verše do alba, 2005
Liāna Langa, Sešit antén, 2010
(s Pavlem Štollem)
Edice
Antologie současné lotyšské poezie, 2006
(s Pavlem Štollem a Martou Dzilumou)
Šest slovenských básníků, 2013

Petr Borkovec
Lido di Dante

fra

Česká próza
Petr Borkovec
Lido di Dante

Fotografie na obálce Radek Brousil
Jako eknihu vydalo roku 2019 Fra,
Šafaříkova 15, Praha 2, www.fra.cz
Elektronické vydání první

© Éditions Fra, 2017, 2019
Text © Petr Borkovec, 2017
Cover photo © Radek Brousil, 2010
Author photo © Jana Plavec, 2017
ISBN 978-80-7521-045-6
ISBN 978-80-7521-075-3 (Pdf)
ISBN 978-80-7521-076-0 (ePub)
ISBN 978-80-7521-077-7 (Mobi)

Obsah

Lido di Dante	13
U Tonyho	23
Před pláží	31
Bar Lupen	37
I dnešní den bude součástí příběhu	47
Cattolica	59
Il nostro delta	65
Camping Classe	71
Veřejné čtení	81
Reportáž z hotelu Zelená perla	93
Kolibříci v Brisighelle	101
Rimini v zimě	107

*Milované M.,
bez které by tahle knížka nevznikla.*

Ach, těžko se to říká ještě dnes,
neschůdný, hustý hvozd divoce trčí,
jen vzpomenu a obchází mě děs!

Trpko je v něm, že smrt jen už je trpčí.
Ale i za dobro vděčím těm tmám,
a o tom psát chci, ostatní ať mlčí.

Jak octl jsem se v lese, nevím sám,
šel jsem jak v snách, jen nejasně jsem tušil,
že mimo pravou cestu klopýtám.

Když jsem však přišel pod návrší
uzavírající to údolí,
jež úzkostí mi rozmrazilo duši,

tu vzhlédl jsem a spatřil vrcholy,
jež oběžnice oblévala jasem,
za nímž jít přímo může kdokoli.

Dante, Peklo, Zpěv první, 4-18

Dante je pohřben v Ravenně, má to pěkný, celý ve zlatě a ve stínech, po kterejch teče voda z kašniček, a kolem rostou černozeleň bobkový keře a stříbrný olivovníky s kmenama, co vypadaj jak termitiště, akorát že mě nepustili až úplně dovnitř, protože mi Alice jenom tak, z rozpustilosti, kterou v ní „pokaždý nastartuje Itálie“, schovala tričko do květináče na via Ricci, a bez trička se dovnitř nesmělo (nahý bezhlavý přeškrtnutý tělo na kryptě). Žebřák, co tam stál (krásnější než všichni lidi, který jsme cestou viděli), se hned svlíkal a dost hlasitě mi cpal svojí košili, ale smrděl hrozivě, takže jsem mu podal padesát centů a sednul si před knihovnu a civěl na kola ve stojanu. Alice se pak smála, že moje tetování je mnohem lepší než nějaký polo vod Armaniho a že jsem klidně mohl ke hrobu s ní. Chtěla jít dovnitř ještě jednou, ale já nechtěl, vlastně mě to nezajímalo. Malý lido za Ravennou, kam jsme odpoledne dorazili, se taky jmenuje po Dantovi, protože za pláží je velkej černej les, kde začal psát tu svou divadelní hru. Alice, která hodně čte, mi řekla, že Dante do toho lesa pořád chodil a viděl vlka, co se pak změnil v leoparda, kterej ale vypadal jako had, a potom zas v dikobraza a nakonec v tajemnýho průvodce a o tom je začátek hry.

Alice rozhodla, že první, co uděláme, nebu-

de moře, ale tenhle les. Byl jsem proti, protože italský moře je italský moře a koneckonců přijeli jsme kvůli němu; miluju ho, protože Italové se dovedou na pláži chovat, neřvou, nežerou svačiny, italský děti nerozhazují písek na všechny strany a jejich rodiče je nepouštějí do vody nahatý. Italové na pláži tiše kouřej a típaj cigára hluboko do písku, s koupáním to nepřeháněj, a když je čas na oběd, skoro všichni zmizej v restauraci. Taky večer je to u italskýho moře dobrý, protože po osmý už je Italum zima, a stejně musej všichni večeret. Italové jsou vůbec disciplinovaný a choulostivý. Když se dělaj vlny, do vody radši nelezou. Mám rád starý italský manželský páry, na kterejch je vidět, že jsou s plážema sžitý, přikodrcaj se v pandičce už v půl sedmý ráno, vybalej sedátko a lehátko, starý ženský ve slunečních brejlích jak herečky a zároveň v květovanejch zástěrách bez rukávů jak někde v Benešově u rybníka, chlapi neuvěřitelně rychle a bez námahy píchnou slunečník do písku těsně u vody, ve vlhkym pruhu, každej se otočí na svou stranu a beze slova koukaj na ocelový moře. Pak si zatelefonujou s mladejma a v půl desátý už jsou doma v chládku. Na plážích jsou mušlový bary s rychlejma barmanama, který před tebe položej talířek pod kafe přesně ve chvíli, kdy řekneš, že chceš kafe, kde kobliha stojí stejně jako všude, nikdo tě neprudí s placením hned a nekouká, jak daleko jdeš s hrnkem, abys ho náhodou neukrad.

Ale Alice chtěla do čtenářskýho lesíčka. Prosadil jsem si, že tam půjdeme po pláži. Moře

bylo moře, mělký, trochu vlny, na břehu škeble nic moc a taky malí mrtví krabi a hodně hladkejch vzorovanejch střepů, který rád sbírám. Vlastně nevím proč, ale u moře se vždycky proměním ve velkýho (a docela úspěšnýho) sběratele. Alice to nesnáší. Spousta lidí na mořským břehu něco sbírá, taky nevím proč. Možná si s tou spoustou vody a s tím, jak za ní nic není, nevěděj rady, choděj po břehu, zastavujou se a koukaj, ale to jim nestačí, chtěj s tím vším něco udělat, za něco vzít, tak sbíraj hezčí škeble a ohlazený dřeva, a pak si je vystavěj v apartmánu, složej z toho nějaký obrazce, a potom to vyhoděj, a na všechno zapomenou. A za rok v létě to samý. Dělam to asi ze stejných důvodů, akorát že sbírám všechno, věci z moře i věcičky po lidech. Minulej rok v Garganu jsem byl král, protože jsme narazili na starší Italy, který se bavili tím, že strojili rajskej strom udělanej z vyplavenejch větví vším, co nasbírali na pláži. Když jsem vysypal svoje týdenní nálezy (měl jsem spoustu náramků a náušnic a klíčů s dobrejma klíčenkama, několik hodinek a mobil), vzali mě do party. Vystrojili jsme mohutnej albero, na kterej se chodila dívat celá pláž, a jeden večer na nějaký festě na náměstí nám starosta předal poháry za ten výkon. Mám sen, že si pořídím detektor. Před pár lety jsem několik dní stopoval chlápka, kterej každej večer pročešával detektorem pláž, bylo pěkný sledovat, jak místo, kde se něco ozvalo, jemně prohrábne děravou lopatkou, která vypadala jako berla, a zkouší, jestli už na-

bral nebo ne, byl jako slepec, pořád se díval jina-
nam, do dálky, do moře, a jenom poslouchal
pípání ve sluchátkách. A když něco našel, bles-
kově se sehnul, jako nějaký zvíře, a vsunul po-
klad do jedny z koženéjch kapes, co měl na
opasku. Tvářil se pořád stejně, ty věci skoro
neprohližel, jako by je poznával jen po zvuku,
jako by předem věděl, co sebere. Takže detek-
tor. A povolení, protože na hledání kovovejch
věcí na pláži, musí být povolení.

Jak jsme šli, lidi ubejvali a přibejvalo těch,
co se opalovali nahý; pak už byli nahý úplně
všichni kromě nás, a celá pláž se změnila: vy-
padalo to jak někde v Africe, větší vlny, prázdn-
nej břeh, křivolaký duny porostlý trávou obsy-
panou bílejma šnekama, zakrslý keříky, divný
písečný převisy, šedivý dřeva, připomínající
kdeco, některý zapíchlý do písku nebo všelijak
propletený, starý bóje s rojema shnilejch slá-
vek, prkna, zbytky lan. Mezi tím samý nahý li-
di, někdy páry a partičky, ale většinou chlapi,
který se povalovali v neuvěřitelnejch pozicích,
většinou tak, aby si opálili kůži pod ptákem
nebo řiť, což byly jediný místa, který ještě ne-
měli hnědý. Skoro všichni šíleně rozcapený,
s rukama mezi nohama, i některý ženský. Vy-
žraný, a jiný zas vychrtlý, s dekama tělovejch
barev a lněným ručnickem. Některý stáli na
dunách s rukama v bok, blízko sebe, jakoby
v kruhu, jako by se mezi nima něco dělo, co
není vidět, ale co bysme vidět měli. Jeden
Gándhí stál po kolena v moři, svlíkal si a vob-
líkal předkožku, celej se hejbal jak mravenec

a nespouštěl z nás oči. Ne, všichni na tý pláži stáli po kolena v moři, mnuli si ptáky, nervózně se třásli a civěli. Možná ne na nás, nevím, ale vypadalo to tak. Nebylo to jasné, tvářili se úplně lhostejně, ale upřeně nás pozorovali. Bylo nepříjemné, že ani jeden z nich neudělal žádný gesto, nekejvnul nebo tak. Nerozuměl jsem tomu.

„Máme se snad svlíknout?“

„Můžeš začít, jestli chceš,“ Alice šla už dlouho se sklopenou hlavou.

„Ty maj snad školy na čumění. Nebožtík, o kterýho jsi mě dneska připravila, asi taky takhle vejral, dokud ho nenapad nějaký veršík, ne?“

„Nejseš debilní?“

„A co dělaj ty tvý básníci jinýho? Stojej, šmírujou všechno kolem a drbou si při tom ptáka.“

„Nejseš debilní?“

Pak jsem si všimnul, že trochu dál ve vodě stojej tři starý chlapi a jedna ženská, taky stará, ale dost pěkná, hubená s velkejma prsama, a viděl jsem, že jim je všem osahává, tak obyčejně, mezi řečí, povídali si přitom a smáli se, nestály jim. Potom jí jeden zajel rukou mezi nohy a ta žena vysoko zvedla nohu a nechala si ji druhým chlápkem držet za patu. Vlezli jsme do lesa.

Uvnitř bylo vedro. Alice z cedule vyčetla, že se tomu slavnému lesu říká Dantova pineta a že krom asi deseti druhů pekelných hadů a obrovskejch zelenejch ještěrek tady doopravdy žijou dikobrazi. A taky divoký kočky. Přelo-

žila mi, že je tu něco jako Ústav pro výzkum dun, kam je zákaz. Les by strašidelnej, nikde nikdo, žádněj pohyb, vysoký černý borovice, obsypaný šiškama, který ale nerostly na konci větví, byly přichycený hned u kmene a na začátku větví. Vypadalo to, že na každym stromě sedí hejno vran nebo sovích mláďat. Větve borovic byly tak zkroucený, že jsem na každym druhym stromě viděl stromovýho hada. A ten hluk, co dělaly cikády, to nebylo žádný vrzání, měl jsem pocit, že mi někdo nad hlavou sype kameny z jedný plechový nádoby do druhý. Zašli jsme dál, kde nevedly písečný cesty, ale jedna travnatá a dlouhá, připomínala zelenej tunel, plnej horkýho vzduchu a světla. Na konci toho tunelu rost stříbrnej strom, kterej se třepal ve větru, co nefoukal. Sáhnul jsem Alici zezadu na prso.

„Moc to chci, ale trochu se bojím.“

Milovali jsme se zpocení, bez deky, na batohu. A když Alice měla obě nohy ve vzduchu, což většinou nechce a já jo, a takhle jako by stála na špičkách, a stehno se jí tlačilo na břicho a na prso, když byla celá namačkaná do sebe a hlavu měla zvrácenou přes bágl dolů, a když já jsem jí takhle viděl zespoda z boku, najednou změnila skupenství a vylítla zpod mě. Kousek od nás stál chlap a ženská a dívali se na nás. Vypadali jako by si vyšli, bílý košile, ona kožený kotníkový sandále a velkej barevnej šperk. Vyběh jsem za nima, zastavili se a chlap mi začal něco tiše říkat. Strčil jsem do něj a křičel, on ale jenom tak lehce krčil rame-